

อสูรหลังหน้ากาก

บทที่ 15

ระรินตลกออกตลกใจกับเรื่องที่ภูติทเล่า

“โธ่เอ๊ย ทำไมถึงเป็นแบบนี้ไปได้ มุกตามไปอยู่กับฆาตกร เลือดเย็นได้ยังไง แล้วก็ไม่ต้องบอกกล่าวให้เราารู้สึกคำ”

ภูติทตึงขริมๆ “เดี๋ยวนี้คุณจาริตเปลี่ยนไปแล้ว รินอย่าเรียกเขา อย่างนั้นเลยนะจ๊ะ”

“เขาฆ่าพี่ชายของริน.....”

ภูติทอ่อนใจกับน้ำเสียงรันทดของภรรยา เกือบสองปีแล้วแต่หญิงสาวยังโศกเศร้ากับการสูญเสียและฝังใจตำหนิโทษจาริต แม้ว่าเขาจะพยายามอธิบายซ้ำแล้วซ้ำเล่า

“พี่เคยบอกรินแล้ว ตอนที่ถูกควบคุมตัวเขาก็ดูจะเสียใจมาก พูดว่าไม่ได้เจตนาให้ถึงตาย... แค่ว่าให้เจ็บและเอาตัวเข้าคุกฐานบุกรุกเท่านั้น”

“แต่พี่ระก็ตายไปแล้ว พอหายคลั่งแล้วเขาจะพูดยังไงก็ได้ ชีวิตคนเอากลับคืนมาได้ทีไหน ถึงจะเอาเงินกี่ล้านๆ มาอ้างจะเยียวยา ก็ไม่มีคุณค่าอะไรเลย”

“ดีแล้วที่รินไม่รับเงินนั้น”

“รินไม่ต้องการเงินของคนเลว.....”

ภูติทโอบกอดภรรยาไว้ด้วยความรักใคร่ ปลอบเสียงอ่อนโยน “รินลองคิดดูนะจ๊ะ ถ้าตอนนั้นเขาต้องการจะฆ่าให้ตายจริงๆ ทำไมไม่ยิงซ้ำให้แน่ใจ เขาไม่ใช่หนักแน่นปึน ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองเล็งที่ไหน แล้วเขารับเรียกรถพยาบาลทำไม”

ระรินปาดน้ำตานิ่งฟังสามมี ภูติทเองก็ผ่านความเจ็บปวดไม่น้อย ทั้งวาทินและทัตทยาเปรียบเหมือนคนในครอบครัวของเขา เธอรู้ว่าชายผู้เป็นสามีของเธอ รักทัตทยาไม่น้อยเลย

เขาช่วยปาดน้ำตา จุ่มพิตเธอหลายครั้งก่อนจะพูดต่อ

“รินเคยพูดว่าจะอภัยให้คุณจาริต เพื่อให้วิญญาณของคุณระและทัตทยาสงบสุข ตอนนี้เรากำลังจะมีลูก ถ้ารินคิดแต่เรื่องดีๆ ดวงวิญญาณที่ดีก็จะมาเกิดเป็นลูกเรา แต่ถ้ารินมีความทุกข์ หมกมุ่น อาพาตพยาบาล ลูกเราจะมีนิสัยอย่างไร อย่าเปิดโอกาสให้สิ่งไม่ดีแทรกเข้ามาในเวลานี้เลยนะจ๊ะ เชื้อพี่เถืออะนะ คนดี”

อ้อมอกของสามมี ชับน้ำตาระรินให้แห้งได้อีกครั้ง อารมณ์ที่พลุ่งพล่านปวดร้าวค่อยสงบลง เธอรู้ดีแกใจว่า ถ้าไม่มีภูติท เธอคงผ่านเรื่องราวมาถึงวันนี้ไม่ได้

เธอยังอดเป็นกังวลไม่ได้

“แล้วเราจะทำอย่างไรกับมุกดีคะ ไม่รู้ว่ามุกคิดยังไง โธ่เอ๊ยช่างไม่รู้ตัวเลยว่าพาตัวเองเข้าไปอยู่ในอันตรายขนาดไหน”

“มุกยังใส่แว่นดำ แสดงว่ายังคิดว่าตัวเองไม่ปลอดภัย บางทีเขาอาจรู้สึกปลอดภัยในบ้านของคุณจาริตก็ได้”

“แต่จะเป็นการหนีเสือปะจระเข้หรือเปล่านั้นไม่รู้จะคะ”

ภูติทหนึ่งคิด “ท่าทางคุณจาริตชอบมุก เห็นตั้งแต่ที่วัดแล้ว เขาอาจช่วยมุกได้..... ความจริงตอนนี้อาจจะเป็นมุกที่กำลังช่วยคุณจาริต ดูเขาอารมณ์ดีกว่าที่เคยเห็น และพี่ไม่เคยคิดมาก่อนว่าเขาจะไปเดินเซ็นรถจ่ายของแบบนั้นกับใครได้ ยังบอกอีกว่าจะให้หนีศาโทรศัพพ์มานัดพี่ เขาจะขอปรึกษาเรื่องการลงทุน”

“บอกตามตรงเลยคะ ว่ารินไม่อยากจะให้พี่ภูเข้าไปเกี่ยวข้องกับคนๆ นี้ อีก ชีวิตเราอยู่มาได้อย่างสงบสุขโดยไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับคนๆ นี้”

ภูติทพูดอย่างอ่อนโยน

“เมื่อก่อนนี้เขาอารมณ์ร้ายเอาใจยาก พี่ยังอยู่มาได้ ทำไมตอนนี้เมื่อเขาได้รับบทเรียนจนเปลี่ยนนิสัยใหม่ได้แล้วพี่จะอยู่ด้วยไม่ได้ เขาจะจ้างเราวิเคราะห์งาน เราก็กทำไปตรงๆ ตามข้อมูลที่เป็นจริง จะตัดสินใจอย่างไรก็แล้วแต่เขา คงไม่มีปัญหากันหรอกจ้ะ พี่ก็จะได้เบาะแสเรื่องมุกด้วยไง”

ระรินนิ่งฟังแล้วก็เห็นคล้อยตาม แต่น้ำเสียงที่พูดต่อยังวิตกกังวล

“มุกทำเป็นไม่รู้จักพี่ภูเพราะคงไม่อยากจะให้นายจาริตรู้ว่ามุกเป็นเพื่อนของรินซึ่งเท่ากับเป็นน้องของพี่ระเหมือนกัน ถ้านายจาริตรู้ เขาจะเกลียดมุกหรือเปล่านั้น พี่ภู”

“พี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน” ภูติท ตอบขริมๆ

ระรินเข้าใจถูกต้อง ความกังวลที่สุดอย่างหนึ่งของมุกรองก็คือหากเจ้านายซึ่งกำลังเมตตาเอ็นดูเธอ รู้ว่าเธอเป็นเพื่อนสนิทของระริน น้องสาวของผู้ชายที่เขาชิงชิง ทั้งเธอก็ปิดบังเหมือนตั้งใจหลอกให้เขาเชื่อใจมาตั้งแต่ต้น ความรู้สึกของเขาที่มีต่อเธอจะเปลี่ยนไปเพียงไหน คงเป็นฝันร้ายแน่ๆ หากเขาโกรธ เขาจะทำร้ายเธอใหม่ แต่ที่แน่นอนก็คือ เขาจะต้องไล่เธอออกไปจากชีวิตและบ้านที่เธอรู้สึกปลอดภัยหลังนี้

อย่างแน่นอน

เมื่อภูติทเห็นรถใส่ของแยกจากไป จาริตมองเธอเหมือนจะนึกได้
 “เอ๊ะ เรารู้จักภูติทหรือเปล่า เคยพบกันที่วัดไม่ใช่หรือ”
 มุกเบาใจที่เธอสวมแว่นตาสีเข้มปิดบังความจริงใจไว้ ไม่เช่นนั้นดวงตาของเธอคงต้องแสดงพิรุณออกมาให้จับได้ เธอบั่นยิ้มยั้งฟันพูด
 น้ำเสียงราบรื่น พลอบใจตนเองว่าเธอไม่ได้พูดปด
 “แหม... มุกพบผู้คนมากมายที่วัด ต้องรู้จักทุกคนด้วยหรือคะ”
 แค้นนั้นเจ้านายก็เลิกซักถาม มันอาจจะไม่ใช่วิสัยของเขา หรือไม่เช่นนั้นก็เป็นเพราะว่า... เขาเลือกที่จะไวใจเธอ.....

ภูติทไม่ต้องรอนาน นิศาภิโศรศัพท์มานัดหมายให้เขามาพบชายผู้เคยเป็นเจ้านาย.... จาริตในวันนี้ ไม่ใช่ผู้ชายเจ้าอารมณ์ที่ดื้อรั้นแข็งกร้าวมั่นใจในอำนาจเงินตราของตนเองเช่นเมื่อก่อน แต่เป็นหนุ่มใหญ่ที่เคร่งขรึมสุภาพและรับฟัง ในช่วงเวลาที่ขาดการติดต่อไปมาหาสู่หลังจากที่ภูติทลาออกจากงาน โดยมีนิศาเป็นผู้ประสานงานที่เขาเคยดูแล ความสนิทสนมและเชื่อใจกันทำให้หนีศาอดไม่ได้ที่จะส่งข่าวของจาริตอยู่เป็นระยะ ทำให้ภูติทได้รับรู้ว่า ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาหลังจากเกิดเรื่อง จาริตไม่ได้มีความสุขเลย แม้ประสบความสำเร็จในงานใหม่ แวดล้อมด้วยผู้คนที่เขาออกเอาใจ แต่ดูเหมือนกองทุกข์ที่เกิดขึ้นและฝังอยู่ในใจ ไม่ยอมเลิกกรำที่จะสะกิดย้ำก่อกวนให้เขาตกอยู่ในความเศร้าซึมที่ล้าลึก

ภูติทได้รับทราบข่าวจากนิศาเมื่ออดีตเจ้านายประสบอุบัติเหตุ แม้หวังใย แต่ก็มิได้มาเยี่ยมเพราะไม่เห็นความจำเป็นที่จะสานความสัมพันธ์ที่เขาเข้าใจว่าได้ขาดสะบั้นลงแล้ว แต่แล้วจาริตก็ให้นิศาเชิญให้เขามาร่วมงานบุญบวชพระร้อยรูป ครั้งนั้นเพราะเหตุว่าจาริตถูกแวดล้อมด้วยผู้คนจึงไม่ได้มีโอกาสพูดคุยกัน แต่สีหน้าที่ที่ทักทายก็ปราศจากความขัดข้องซุนใจหลงเหลือ... ภาพความเมตตาใกล้ชิดสนิทสนมของพระผู้ใหญ่ ตลอดจนกิริยาทำที่สุภาพอ่อนน้อมตบสนองที่สอดคล้องของหนุ่มใหญ่ซึ่งมีสุภาพสตรึงามตามให้คำแนะนำอยู่ใกล้ๆ แม้เมื่อปฏิบัติต่อพระสงฆ์ก็ดูราบรื่นเรียบร้อยมิได้ติดขัด ทำให้ภูติทแปลกใจและอดยินดีมิได้

ประเมินว่าจาริตน่าจะได้รับการอบรมขัดเกลาจนกลายเป็นหนุ่มใหญ่ผู้เดินในทางบุญไปแล้วอย่างน้อยก็ในระดับหนึ่ง

ในวันนี้ จาริตเริ่มต้นด้วยการจับมือก่อนจะตบหลังไหล่ทักทายอย่างเป็นกันเองในฉันทน์คนเคยคุ้น กล่าวชื่นชมที่ภูติท ก่อร่างสร้างตัวด้วยงานใหม่จนประสบความสำเร็จ “...คุณดูดีมากเลยนะภูติท เป็นเก่าแก่เองแล้ว คนเก่งอย่างคุณ ทำอะไรก็ได้...” ในช่วงขณะหนึ่งคล้ายหนุ่มใหญ่จะเอ่ยถามถึงครอบครัว “...แล้วที่บ้าน...” แต่แล้วก็หยุดคำพูดไว้ด้วยสีหน้าที่ขมขื่นก่อนจะพูดข้ามเรื่องไปเสีย

“นั่งซิ วันนี้คงต้องคุยกันนาน...”

ภูติท พอจะเข้าใจว่าอดีตเจ้านายและระรินภรรยาของเขายังมีความในใจที่เป็นเสมือนขวากหนามขวางกันคอยทิ่มแทง การจะถามถึงระรินย่อมจะย่ำเตือนให้นึกถึงรหัท ชายหนุ่มผู้เป็นศัตรูหัวใจไม่มากก็น้อย

ที่ภูติทไม่ได้ล่วงรู้ก็คือ สำหรับจาริต สิ่งที่จะเกิดตามมาจากการถูกสะกิดย้ำเตือนไม่ใช่ความโกรธ แต่เป็นความเจ็บปวดและความสำนึกเกรงกลัวต่อบาปเวรมากกว่าอย่างอื่น

จาริต เล่าถึงเจตนาที่ให้มีการนัดพบในวันนี้ด้วยท่าทีเคร่งขรึม

“มีเพื่อนมาชวนให้ลงทุนเรื่องที่ดินและอาคารที่อยู่อาศัยในประเทศเพื่อนบ้าน ตอนนี้อยู่หลายแห่ง คะเนกกันว่าในอนาคตที่ดินเหล่านี้จะขึ้นราคา ต้นทุนค่าก่อสร้างก็ถูกกว่า จะทำกำไรได้มากกว่าลงทุนในบ้านเราหลายเท่าตัว แต่ผมยังไม่มั่นใจเพราะว่ายังไม่เหมาะกับธุรกิจนี้ ก็เลยอยากจะขอการวิเคราะห์ของภูติทเพื่อที่จะใช้ประกอบการตัดสินใจ”

“ไม่ทราบว่าคุณจาริตสนใจจะให้ศึกษาที่ไหนก่อนครับ ที่แต่ละแห่งในแต่ละประเทศมีความแตกต่างกัน ต้องดูสภาพเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การเงิน วัฒนธรรม การศึกษา ตลอดจนแนวโน้มหลายเรื่องประกอบควบคู่กันไปด้วยครับ ทุกอย่างมีผลกระทบการลงทุนทั้งนั้น”

“เอาเป็นเช่นนั้นก่อนก็แล้วกัน” เขาหยิบแฟ้มงานมาวางให้ตรงหน้า “มีข้อมูลอยู่บ้างแล้วแต่ก็ยังไม่ครอบคลุมดี ที่ขาดอยู่ คุณคงต้องหาเอาเองแล้วละ”

ภูติทพลิกเปิดแฟ้มเอกสารตรงหน้า “คงไม่ยากหรอกครับ”

“ต้องรอนานไหม พรรคพวกอยากได้คำตอบกันแล้ว”

“ผมจะรีบทำให้เร็วที่สุดครับ”

“ถ้าเป็นไปได้ ไปลงพื้นที่ด้วยกันเลยดีไหม หากต้องการข้อมูลอะไรเพิ่มเติมก็จะได้ขอกับทางเจ้าของพื้นที่เขาได้ทันที”

ผู้อ่อนกว่าลั้งเล “ถ้าจำเป็นก็พอจะไปได้ครับ แต่ว่าตอนนี้แม้บ้านครรรภ์แก่แล้วยังมีลูกเล็กอีกคนหนึ่งต้องดูแล มีคนรับใช้เก่าแก่ก็อายุมาก เจ็บออดแอดต้องดูแลอีกคนหนึ่ง ทำให้อาจจะปลื้กตัวลำบากสักหน่อยครับ”

“นิตาช่วยได้นะ คุณเรียกใช้ได้ตลอดเวลา...” เขาพูดต่อไปว่า “หรือถ้าต้องการคนขยันเรียบร้อยไว้ใจได้ไปอยู่เป็นเพื่อนแม่บ้านในช่วงเวลาที่คุณไม่อยู่ ผมก็พอจะหาให้ได้”

ภูติหนึ่งมองคิดๆ ‘คนขยันเรียบร้อยไว้ใจได้’ เขาจะหมายถึง มุกกรองหรือเปล่า....

คนขยันเรียบร้อยไว้ใจได้ของจาริตคงไม่ได้หมายถึงยุพยงอย่างแน่นอน ก่อนหน้านั้นนิตาได้เล่าให้เขาฟังถึงผู้หญิงสองคนที่เธอพบที่บ้านของจาริต “...ไม่รู้ว่าคุณหยงกลับมาได้อย่างไร ก็เจ้านายตัดขาดเลิกราไปตั้งนานแล้ว แต่ว่าคุณหยงคอยโทรมาถามถึงเจ้านายเรื่อย ๆ นิตาไม่น่าให้ข่าวเลย ตอนนี้คุณหยงพาใครก็ไม่รู้มาอยู่บ้านเจ้านาย ดูเจ้านายจะโปรดปรานแม่สาวคนใหม่นี้มาก ๆ ให้อยู่ในตึกไม่ได้อยู่เรือนคนใช้ ซื่อ โน้ตบุ๊คให้เล่นอินเทอร์เน็ตเดย์ มือถือรุ่นใหม่เอ๋ย แล้วยังให้นิตาไปช่วยจัดเตรียมงานเลี้ยงให้ถึงที่บ้าน ที่จริงคุณเธอก็สวยดี นิตาคงไม่แปลกใจและไม่ขัดข้องหรอก ถ้าไม่เห็นคุณหยง และคุณเธอก็เชื่อฟังคุณหยง ยิ่งกับอะไรดี.....”

ดังนั้นจาริตน่าจะหมายถึงมุกกรอง คิดเช่นนั้น ภูติก็เลยรับคำ “ถ้าเช่นนั้นผมก็ยินดีครับ”

จาริตรู้สึกโล่งใจ เมื่อเดินมาเขย่ามือลาภูติที่ประตูห้อง รู้สึกเหมือนสหายเก่าได้กลับมาพบกันอีก... แม้จะเคยขุ่นเคืองที่ภูติ ปิดบังในเรื่องของรหัทและทัตทยา แต่นั้นก็เพราะความรักและความซื่อสัตย์ที่อดีตลูกจ้างมีต่อหญิงสาวผู้จากไป ภูติไม่เคยแก้ตัว ไม่เคยประจบเอาใจเจ้านาย แม้การทำเช่นนั้นจะนำมาซึ่งผลประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่ก็ตาม ภูติเป็นลูกจ้างที่ซื่อสัตย์ อดทนและมีความสามารถ เป็นเพื่อนในยามขณะที่เขาทุกข์ยากลำบากเมื่อถูกควบคุมตัวในห้องขัง ดูแลการเงินและเงินให้อย่างเรียบร้อย แต่ไม่เคยหวนกลับมาขอรับการช่วยเหลือใดๆ ในยามที่เขากลับผงาดขึ้นมายิ่งใหญ่ได้อีก

ยิ่งกว่านั้น ความรู้สึกอึดอัดเกิดขึ้นจากคนใกล้ตัวเขาตัวเอง

จุฑาทอร

จุฑาทอร พาเขาเข้าสู่ความสงบเย็นของศาสนา ทั้งความมั่งคั่งและความใกล้ชิดอ่อนโยนของเธอ ได้ช่วยรักษาเยียวยาจิตใจที่เคยบอบช้ำให้กลับฟื้นฟูขึ้น แต่ก็เป็นเธอและครอบครัวของเธอที่ชักพาให้เขาเข้ามาสนิทสนมกับกลุ่มคนซึ่งกำลังเร่งร่ำ รอคอยการตัดสินใจของเขาในเรื่องการร่วมลงทุนในโครงการใหม่ซึ่งต้องใช้เงินจำนวนไม่น้อยเลย ในขณะที่เดียวกัน คำว่าอิสราภาพ และชีวิตส่วนตัว ซึ่งเคยเป็นหลักการใช้ชีวิตของเขา ก็ค่อยๆ ถูกลิตรอน จนดูจะเล็กลงแคบลงทุกที ก่อนหน้านี้ที่กำลังอ่อนแอเจ็บป่วยทั้งกายและจิตใจ จาริตไม่ได้รู้สึกเดือดร้อน ยินยอมที่จะเริ่มต้นชีวิตใหม่ในกรอบแคบๆ เรียบๆ โดยมีหญิงสาวที่ดีเพียงพร้อมเคียงข้าง

แต่หลังจากที่ร่างบางๆ ของใครคนหนึ่งเข้ามารองรับเมื่อเขาลื่นจะล้ม ซึ่งในขณะนั้นเขายังบาดเจ็บจากอุบัติเหตุ ดูคล้ายชายพิการที่มีใบหน้าเกลื่อนรอยแผล และเธอผู้นั้นยังฟื้นความทรงจำที่สวงามที่เขาเคยมีกับหญิงสาวที่จากไป ความรู้สึกแปลกใหม่ก็บังเกิดขึ้นและก่อตัวหนาแน่นขึ้นทุกที และความรู้สึกบางอย่างที่เหือดหายไปเนิ่นนานแล้วก็ได้ค่อยๆ หวนกลับคืนมา

จุฑาทอร คับข้องใจที่มุกกรองเข้ามาอยู่ในบ้าน ได้รับอนุญาตให้เลี้ยงลูกสุนัขพันธุ์ใหญ่ๆ ที่จาริตรู้ว่าเธอแพ้ขนสุนัข เธอไม่ได้แสดงอาการขุ่นข้องไว้วาย แต่ก็เป็นเธอที่บอกจาริตว่า

“ชัชยศอยากขอตัวมุกไปทดลองถ่ายภาพคะ มุกหน้าตาสวย รูปร่างดี ยิ่งถ้าได้แต่งหน้าแต่งตัวแล้วจะยิ่งสวยมาก น่าจะไปได้ดีกับงานถ่ายแบบมากกว่าทำงานบ้านนะคะ”

เขาติงขรัมิๆ ว่า “แต่ว่ามุกเป็นเด็กบ้านนอกซื่อๆ ขยันทำงานบ้าน เขาเหมาะกับงานดูแลบ้านมากกว่างานถ่ายแบบนะจ๊ะ”

“ทำไมคุณจาริตจะตัดทางก้าวหน้าของเด็กๆ ละคะ ให้เขาลองดูก่อนเถอะคะ”

“วงการของชัชยศมีแต่คนเขี้ยวคมๆ ตัวชัชยศเองก็ร้ายเอาเรื่อง เปลี่ยนคู่รักเป็นว่าเล่น ถ้ามุกเกิดใจแตกหรือพลาดพลั้งขึ้นมา ผมจะบอกพ่อแม่เขาอย่างไร”

“แหม... มุกคงไม่ได้ขึ้นอยู่กับพ่อแม่แล้วละมังคะ เขาไม่ใช่เด็กๆ แล้ว ทำไมคุณจาริตไม่ให้เขาตัดสินใจเองละคะ”

คำโต้แย้งที่อ่อนหวานมีเหตุผลของจุฑาทอร ทำให้หนุ่มใหญ่ต้องนั่งเงย

การเดินทางลงสำรวจพื้นที่ลงทุนที่กำลังจะมาถึง นอกจากเขาจะเป็นคนสำคัญที่จะต้องเดินทางแล้ว กลุ่มหุ้นส่วนได้จัดการให้จุฑาทอรร่วมอยู่ในกลุ่มด้วย

จาริต เดาได้ว่าในระหว่างเวลาที่เขาไม่อยู่ ประตูบ้านเขาคงต้องได้มีโอกาสเปิดรับชัชยศอย่างแน่นอน.....